

Social- og Indenrigsudvalget Vedrørende L68

Mariager 5/1 2020

Når relationer er for svære at være i

Det virker på de fleste mennesker som, at de godt kan forestille sig, at det er svært for børn og forældre at blive adskilt. Alligevel fremhæves unge menneskers udtalelser om ikke at ville have en relation til deres forælder af Social- og Indenrigsminister, Astrid Krag. Vi vil i Foreningen Klip - Forældre til anbragte børn gerne afdække de følelser, der ligger bag en afstandtagen til egne forældre eller børn – for det sker også, at myndighederne gør det at opbevare relationen til barnet så ydmygende og vanskeligt for forælderen, at forælderen trækker sig fra samvær med eget barn.

Vi indeholder som mennesker mange egenskaber og hvis et barn har svært ved at indgå i relationen med sine forældre, så vil det være i barnets tarv at støtte relationen mellem barn og forælder, ved at reflektere med positive narrativer for at barnet får fokuseret på det positive i relationen. Det har man en interesse i at gøre som myndighed, fordi forælderen er en del af barnet og det at forstå en del af en selv positivt er vigtigt for barnets selvforståelse og videre udvikling.

Vi har fulgt godt med i, at Social- og Indenrigsminister, Astrid Krag i sine dialoger med unge mennesker, med knap så megen livserfaring, ikke efterspørger de positive narrativer. Det finder vi afstumpet og manipulatorisk, at bruge meget unge menneskers manglende indsigt til at skabe negative narrativer om os forældre til anbragte børn. Astrid Krag ville nok også blive stødt, hvis en politiker havde udstillet Astrids børns manglende udvikling til at sige noget negativt om Astrid. Vi er i Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn, blevet stødt over Social- og Indenrigsminister, Astrid Krags underlødige tilgang til dette meget sårbare emne, hvor Astrid udstiller vores familieliv. Astrid Krag kunne have spurgt hvad disse unge mennesker synes deres forældres positive egenskaber er, hvad der skulle til for at gøre samværene positive eller hvad det unge menneske manglede i sine samvær med forælderen som barn for at gøre samværet godt. Astrid Krags lobbyarbejde med disse unge mennesker er da også i strid med retspraksis fra Menneskerettighedsdomstolen, jf. Johansen vs. Norge, afgørelse af 7/8 1996:

Præmis 78: *"The Court considers that taking a child into care should normally be regarded as a **temporary measure** to be discontinued as soon as circumstances permit and that **any measures of implementation of temporary care should be consistent with the ultimate aim of reuniting the natural parent and the child** (see, in particular, the above-mentioned Olsson (no. 1) judgment, p. 36, para. 81). In this regard, a fair balance has to be struck between the interests of the child in remaining in public care and those of the parent in being reunited with the child (see, for instance, the above-mentioned Olsson (no. 2) judgment, pp. 35-36, para. 90; and the above-mentioned Hokkanen judgment, p. 20, para. 55). In carrying out this balancing exercise, the Court will attach particular importance to the best interests of the child, which, depending on their nature and seriousness, may override those of the parent. **In particular, as suggested by the Government, the parent cannot be entitled under Article 8 of the Convention (art. 8) to have such measures taken as would harm the child's health and development.**"* (Vores fremhævning) Jf. <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-58059%22%7D>

For at nedsætte samvær skal begrundelsen være, at barnets sundhed eller udvikling vil være i fare, hvis samværet ikke nedsættes. Det overordnede mål skal være at genforene barn og forældre. Når man læser

handleplaner for anbringelser, så er målet ikke at genforene forældre og barn, men at understøtte anbringelsen, hvilket er i tråd med hvad Socialdemokratiet fremhæver i medierne. Det kunne være interessant at undersøge handleplanernes indhold. Altså hvad målet med anbringelsen er. For handleplanerne indeholder sjældent noget konkret om hjemgivelse, som Menneskerettighedsdomstolen ellers er tydelige om skal være målet. Vi synes at det er et stort problem, at Social- og Indenrigsministeren i landet lobbyer for det modsatte af hvad Menneskerettighedsdomstolen har fastslået at Danmark er forpligtet til at efterkomme.

Ind imellem bliver relationen også for svær for forældre at være i, hvilket skyldes myndigheders ubegrænsede magtbeføjelser til at indskrænke samvær, flytte rundt på barnet (der også påvirker forælderen, der skal transportere sig efter hvor barnet er uden økonomisk støtte hertil) og pålægge samværene helt ulidelige tiltag, i helt uegnede samværslokaler. Ulidelige tiltag kan blandt andet være overvåget samvær, hvor der er en person til stedet, der retter i forælders adfærd overfor barnet, når personen synes at forælderen gør noget personen ikke synes om. Overvåget samvær bruges meget og handler i flertallet af disse sager ikke om vold, misbrug, overgreb eller lignende, der ville berettiget en sådan foranstaltning til at støtte barnet i samværet. Overvåget samvær bliver ofte indført for at chikanere forælderen, hvis forælderen har bedt om mere samvær og har gode samværsbeskrivelser til at underbygge denne anmodning. Dem som udfører overvåget samvær eller familiebehandling, der kan udgøre samme slags chikane af forælderen, tjener godt på at irettesætte forælderen, jf. Servicelovens § 176, og derved opretholde foranstaltningen.

Magtforholdet mellem forvaltning og forælderen

Forvaltningen har i tvangsfjernelsessager uindskrænkede magtbeføjelser, der går langt udover forælders bevægelsesfrihed, ytringsfrihed, forældermyndighedsudøvelse, selvbestemmelse mv. Det har forvaltningen i medfør af forvaltningens frihedsberøvelse af barnet, hvorefter en forælder vil adlyde ethvert pålæg, da nægtelse af at efterkomme forvaltningens ordrer vil koste barn og forælder samvær. Forvaltningen skal bare give reaktioner efter samvær som begrundelse for nedsættelse af samvær, og det kommer ofte efter at forælderen har gjort noget uønsket i forvaltningens øjne. Dette magtmisbrug til at styre forældre som marionetdukker bør stoppes.

Nedsættelse af samvær grundet reaktioner efter samvær

I dagene op til samvær fyldes vi forældre til anbragte børn med ængstelse, glæde, savn, frygt og kærlighed, hvilket ofte gør os grådlabile. Vi bliver ømme af kærlighed til vores børn. Vi kan blive bange for synet vi skal møde af vores egne børn i mistrivsel. Vi frygter vores børns gensyn med os er mindre kærligt end sidst, grundet der er gået så lang tid. Vi kan genkalde vores børns lugt, blødhed, kram og mærke barnets læber på os i et kys. Vi kan genkalde vores børns kærlighedserklæringer til os forældre og glædes over dette. Vi kan have klargjort en plan for at gøre dagen god for vores børn, som vi er nervøse for glipper og chancen for at gøre noget positivt for vores børn ikke lykkes. Vi har kun ganske få timer med vores børn og der skal så lidt til at gøre samværet mindre godt, som f.eks. sløjhed. Når vi kun ser vores børn en gang i måneden, så er hvert samvær af ekstrem vigtighed for os, hvorfor mange følelser vælder op i os op til og efter samvær.

Børn har et følelsesliv ligesom vi voksne har, bare mindre komplekst, men har af samme grunde reaktioner i forbindelse med samvær.

Efter samvær udløses alle ovenstående følelser og uanset hvordan samværet er gået, så rammes vi forælder herefter af en sorg over at måtte sige farvel. Vi rammes af re-traumatisering ved at skulle skilles ad fra vores børn, vi er biologisk del af og psykologisk kodet til at være sammen med. Vi rammes af vrede og frustration over adskillelsen. Vi rammes af savn til vores højt elskede børn. **Vi har som individer mange forskellige måder at håndtere følelser på. Ligeså har børn, og det er disse helt normale reaktioner på re-**

traumatisering, sorg, vrede og savn som forvaltninger misbruger til at nedsætte samvær. Desto mindre samvær, desto værre bliver reaktionerne. Desto bedre samvær, desto værre reaktioner. Desto mindre samvær, desto mere fremmedgørelse mellem barn og forælder, og desto sværere er det at skabe gode samvær, da det ved mindre kontakt bliver sværere at relatere til hinanden. I Menneskerettighedsdomstolen er argumentet for nedsættelse af samvær grundet reaktioner fra barnet, behandlet i Lobben vs. Norway, afsagt den 10/9 2019, af fem dommere ved Menneskerettighedsdomstolen, i punkt 6:

” The authorities’ argument that the child’s reactions would decrease and the degree of contact could be improved if the sessions became less frequent (see paragraph 75) cannot be considered as anything other than cynical.” (Vores understregning) Jf. [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22001-195909%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22001-195909%22]})

Nedsættelse af samværsfrekvens grundet barnets negative reaktioner efter samvær kan ikke anses som andet end kynisk! Så hvorfor har **alle forvaltninger** alligevel nedsat samvær på baggrund af reaktioner efter samvær i tæt mod **alle sager**? Hvordan kan det være, at vi familiers ret til familieliv ikke varetages af Social- og Indenrigsministeren? Menneskerettighedsdomstolen er klar og tydelig omkring dette aspekt!

Fremmedgørelse mellem forælder og barn gør, at vi ikke har en fælles historie og derved får sværere og sværere ved at indgå i relationen med hinanden, da vi bliver gjort til fremmede for hinanden. Barnet oplever utryghed ved ikke at have en tæt relation til sine forældre, hvilket ikke opnås ved en times samvær hver 4. uge. Manglende oplysninger om hinanden umuliggør at kunne forholde sig til hinandens liv, barn og voksen imellem. Forældre og børn må ikke have dialog med hinanden og pålægges ikke at måtte kontakte hinanden af forvaltningerne med henvisning til ro og stabilitet under anbringelsen. Det kan godt være at en tæt relation gør det vanskeligt for plejere at have en relation til barnet, men at ødelægge relationen til forældre fordi plejere har det vanskeligt i relationen er omvendt af hvad Servicelovens § 71 foreskriver. Dette burde Social- og Indenrigsministeren stå på mål overfor forvaltninger i de 98 kommuner for. Begrundelsen lyder på ro og stabilitet i anbringelsen. Derfor har det unge menneske også svært ved relationsdannelse, når det bliver myndig, da det er blevet kastet uberettiget rundt fra pleje til pleje og fra institution til institution, hvilket et barn skal være overjordisk stærk for at komme helskindet ud af. Det eneste faste holdepunkt, er barnets forældre.

Relationen mellem barn og forælder er afgørende for barnets selvforståelse. Kommunen skal sørge for, at barnets forbindelse til forældre og øvrige netværk holdes ved lige, jf. Servicelovens § 71. Ved at vi forældre hverken kan være sammen med vores børn på fødselsdage, i højtider, på helligdage, i ferier, behøver vi vel ikke nævne, at netværket også helt bliver fraskåret fra barnet? **Hvorfor har Social- og Indenrigsministeren ikke sørget for at kommunerne overholder loven på dette helt afgørende punkt, der påvirker barnets trivsel, giver ro og stabilitet på trods af anbringelsen?** Det er indlysende at et barns tryghed ved at oppebære en tæt relation til sine forældre er helt afgørende for barnets trivsel, og deraf evne til indlæring mv. Børns mistrivsel og manglende evne til indlæring bunder i at forvaltningerne modarbejder at barnet kan have en tæt relation til sine forældre og sit netværk. Det er især vigtigt for barnet at have adgang til sine forældre på fødselsdage, helligdage og ved andre særlige lejligheder. Dette respekterer forvaltninger sjældent og det sætter sig som ængstelse hos barnet, der bekymrer sig for sine forældre og øvrige netværk.

Med ovenstående gennemgang håber vi at have gjort forståeligt, hvorfor det kan være svært for barn og/eller forældre at indgå i samvær. Det skyldes oftest forvaltningens manglende vilje til at gøre samvær godt og trygt for barn og forældre. Det skyldes også en fjendtlig holdning til os familier til børn der er anbragte. Med en minister på området til at gå direkte imod lovgivningen og retspraksis, så kan vi i

foreningen ikke få øje på hvor barnets tarv er i Socialdemokraternes modstand mod barnets biologiske ophav. Barnet er delvist sine forældre og bortadoptioner har TV-programmet 'Spørløs' vist ikke ændrer på at barnet ER sine forældre. At gribe til så disproportionalt et tvangsindgreb som tvangsadoption, må igen være et udtryk for afmagt overfor de mange dysfunktionelle anbringelser.

Tvangsadoptioner uden retslig beskyttelse

Vi har forhørt os med de forældre, der har fået tvangsadopteret deres børn, og også her er begrundelserne formodninger og absurde begrundelser. Serviceloven giver carte blanche via skøn, så der er intet at sætte på domstolene, der blot gør som det naive/fordømmende Folketing har vedtaget skal være grundlaget herfor, jf. <https://www.ft.dk/samling/20191/lovforslag/L68/bilag/10/2122920.pdf>. Skøn og økonomiske incitamenten baner vejen for at knuse familier, knuse børn og forældre langt udovert torturen ved en adskillelse fra hinanden. **Skøn skal helt tages væk fra tvangsadoptionssager.** Det er dybt krænkende at adskille barn og forældre til barnet bliver 18 år, fordi kommunalpolitikere i kommunen finder det rigtigt at fjerne børn fra ledige, forældre med anden etnisk herkomst, forældre med handicaps eller børn med handicaps. For det er disse segmenter, der bliver frihedsberøvet børn fra deres familier ved. Det er kun i op til 6-7 procent af sagerne, at der er tale om et misbrug, vold eller anden lødig årsag til tvangsindgreb.

I 68 procent af anbringelsessagerne skyldes anbringelsen barnets adfærdsvanskeligheder, jf. KLs redegørelse herfor: <https://www.kl.dk/media/18776/noegletal-de-udsatte-boern-og-unge-2019.pdf?fbclid=IwAR03DEyC-hiAW1WIs9Qo1H21W8NW0UFLvDQGaY0AsNVuy-H5I7hjFDagnmw> I handleplaner fremgår indirekte, at forældrene skal tage skylden for barnets handicap på sig for at få det hjemgivet. Det sker ved, at vi forældre skal få afrettet vores børns adfærdsvanskeligheder. I handleplaner står, at forældre skal i fast arbejde for at få deres barn hjemgivet. I handleplaner står at børn skal opnå ro og stabilitet i anbringelsen, men det er ikke et lødigt mål med anbringelsen, jf. ovenstående Menneskerettighedsdomstols afgørelse.

De mange sager for Menneskerettighedsdomstolen vedrørende tvangsadoptioner fra Norge, vidner om at disse er konventionsstridige når adoptionen eller frihedsberøvelsen ikke kan **BEVISES** at være **NØDVENDIG** for at sikre barnets sundhed og udvikling. Danmark skal altså have disse to kriterier ind i loven om frihedsberøvelse og tvangsindgreb overfor barnet til beskyttelse mod staten, for at leve op til sine forpligtelser, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

Manglende progression i anbringelsessager

Anbringelsessager står i stampe og årsagen er et mangelfuldt anbringelsesgrundlag. Man kan ikke måle eller udbedre noget som ikke er der. Sammen med carte blanche bestemmelse om frihedsberøvelse af børn i Serviceloven, udgør dette at vi ikke kan få vores børn hjemgivet. Psykologer tjener stygt på pseudo-snak om hvad der er i vejen med forældrenes interaktion med barnet, jf. Servicelovens § 176, der på ingen måder lever op til Menneskerettighedsdomstolens vurdering af forældres mulighed for at kunne varetage forælderrollen for sit barn:

Præmis "7. The domestic authorities never considered the foster care of the child as a temporary measure with the ultimate aim of reuniting the mother and her child, and they did not seriously engage in supporting the mother with a view to improving her capacity as a mother. In this respect, they disregarded the Court's case-law and their respective obligations.

Præmis 8. The authorities' attitude concurs with the domestic law, setting a very low threshold for taking a child into public care, but an extremely high threshold for discontinuing this public care (see, in particular, section 4-21 of the Child Welfare Act, referred to in paragraph 122). In order for the foster care order to be revoked, the parents have to show that it is "highly probable" that they

would be able to provide the child with proper care. Such a requirement is problematic in the light of the Court's case-law and the State's duty to take measures in order to facilitate family reunification as soon as reasonably feasible (see paragraph 208)." Jf. Lobben vs. Norge: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-195909%22%5D%7D>

Igen skal kigges på om forælderen er til skade for barnets sundhed eller udvikling. **Ved vurdering af om en forælder er til skade for et barns sundhed og udvikling, skal foreligge konkrete beviser, der utvetydigt viser at en adskillelse er nødvendig.** Disse ting er helt umulige for en kommune at belyse objektivt, da kommunerne har vist at anvende adskillelse mellem forældre og børn som pressionsmiddel, afstraffelse og for at spare penge i kommunen, jf. Servicelovens § 176, Tøndersagen, Brønderslevsagen med flere.

Sammenfattende

Mens socialpolitikken har mere end grundlæggende mangler, så vil statsmagten og kommunerne have flere tvangsadoptioner. Regeringen taler om tomme køleskabe mens ydelser til folkets eksistensgrundlag aldrig har været mere udhulet end nu. Regeringen taler nedsættende om mennesker med handicaps barrierer grundet deres handicaps, mens der stadig ikke ydes relevant vejledning og støtte til forældre med kompensationsbehov til at varetage deres forælderolle. Regeringen taler om manglende frihed til unge med forældre med andre kulturelle normer, men tager barnets frihed og ret til et familieliv. Folketinget taler om manglende handicappolitik, mens størstedelen af anbringelser skyldes negligering af relevante støtte til børn og forældre med handicaps, jf. de 68 procent af anbringelser med adfærdsvanskeligheder hos barnet.

Folketinget bør starte med at indføre retssikkerhed i anbringelsessager med udgangspunkt i barnets ret til beskyttelse mod statsmagten: <https://www.ft.dk/samling/20191/lovforslag/L68/bilag/13/2125588.pdf> Familieretterne har samme problem med at overholde loven som kommunerne, hvorfor vi ikke ser disse som løsningen. Børnedomstole med dommere og psykologfagkyndige med relevant videreuddannelse vil være det der sikrer børnene en uvildig prøvelse med retsgarantier, forudsat at loven ændres til at indeholde de af Menneskerettighedsdomstolen fastsatte krav til frihedsberøvelse af barnet, jf. Lobben vs. Norge.

Ro og stabilitet for barnet bør sikres ved at ministeren skriver til kommunerne, at nedsættelse af samvær mellem forældre og netværk med barnet, kun kan ske hvis barnet tager skade på sin udvikling og sundhed, hvilket efterreaktioner efter samvær ikke udgør. Der skal foreligge konkrete beviser for at barnet tager skade af samvær med forælderen for at nedsætte samvær. Afgørelser på nedsættelse af samvær grundet reaktioner efter samvær er ugyldige og det er ministerens ansvar at sørge for at kommunerne overholder retspraksis fra Menneskerettighedsdomstolen.

Vi ser frem til som forening at indgå i en dialog med Socialudvalget om hvordan familiers relationer styrkes for at sikre barnet ro, stabilitet og kontinuitet på trods af anbringelsen. Det er barnets tarv.

Venlig hilsen

Kristina Kiettelmann Jensen – bestyrelsesmedlem for Foreningen Klip – Forældre til anbragte børn

Vejrmøllegården 20

9550 Mariager

Tlf: 60677647